

gælder om, er at finde det rigtige tilbud til det pågældende barn eller unge.

Jeg kan også blive bekymret, hvis det er andre motiver, der ligger til grund for det. Men jeg håber, at vi med den kulegravning, der er i gang, kan få et bedre billede af, hvordan det rent faktisk ser ud.

Kl. 14.40

(Kort bemærkning).

Karen Jespersen (S):

Når man ser på regeringens velfærdspolitik eller regeringens politik i det hele taget, så oplever jeg egentlig, at man forsøger at blæse og have mel i munden; at man på den ene side gerne vil fastholde sin politik, der traditionelt bygger på, at pengene ligger bedst i borgernes lommer, og samtidig gerne vil imødekomme borgernes ønske om velfærd og også tilgodese de dårligt stillede borgere i samfundet, og som man vist selv har sagt flere gange, er det muligt at få den samme eller mere velfærd for de samme penge.

Det betyder ikke, at jeg ikke er enig i, at pengene ofte kan bruges bedre, og at vi hele tiden skal anstrenge os for det, men mere generelt mener jeg, at der er en sammenhæng, at den velfærd, vi yder, ikke mindst til de dårligt stillede grupper, er noget, der koster penge, i hvert fald så lang tid det ikke lykkes os at føre en politik, der får endnu flere væk fra det at hænge fast i sociale problemer.

Så det, vi gerne vil have belyst, er selvfølgelig, hvad det er for en indsats, regeringen gerne vil gøre, og hvilke midler den har tænkt sig at afsætte.

Det er også blevet sagt flere gange fra såvel statsministeren som socialministeren, at der bliver afsat flere penge til de svage grupper på finansloven. Nu ved jeg jo godt, at jeg ikke skal gøre mig forhåbninger om at få et beløb her i dag, men det er selvfølgelig rart at få slået fast, at vi faktisk taler om nye penge ud over det, der er på satspuljen. Det vil man jo så forvente har et omfang, så der ikke bare er tale om håndøre.

Så hvis man kunne få slået fast i debatten i dag, at der bliver tale om reelt flere penge på finansloven ud over satspuljen, synes jeg, det ville være fint.

Det andet, som jeg allerede har stillet spørgsmål til fru Eva Kjer Hansen om, drejer sig om regeringens målsætning. Der synes jeg også, det ville være nyttigt at få at vide, hvilket mål regeringen vil opstille – altså, om man vil opstille mål, og i givet fald hvilke.

Det, der jo virkelig er noget, der batter, er mål, man kan testes på. Det vil igen sige mål, der kan opgøres i tal, og hvor man så har en ambition om at nedbringe det tal, hvis det illustrerer omfanget af et økonomisk problem. Det kunne være modtagere af langvarig kontanthjælp, modtagere af langvarige sygedagpenge, socialt belastede børn. Der findes en bog, der hedder »Risikobørn«, hvor man har taget hul på en metode til at opgøre antallet både af de børn, der er ekstremt udsatte, og de, der har risiko for at blive udsatte, antallet af hjemløse, antallet af sindslidende – det kan både være mennesker, man tæller, og det kan også være de tilbud, de får, altså botilbud til sindslidende.

Jeg synes også, det ville være nyttigt at vide, om regeringen er enig i det, og hvis ja, hvad er det så for mål, man vil opstille?

Ellers synes jeg, at det, man skal være opmærksom på, når man ser på regeringens politik – og den har jo kun fungeret i et halvt års tid – er, at der er et tilløb til, at man siger et og gør noget andet. F.eks. siger statsministeren, før han blev statsminister, i bogen »I godt vejr og storm«, at der skal iværksættes programmer til støtte for truede børn. Hvis man læser kronikken i Berlingske Tidende i dag, så er det, der bliver nævnt dér, at forældrene skal være mere opmærksomme på mobning. Det er al ære værd, for mobning er et stort problem. Men det er jo altså slet ikke noget, der batter, og det er slet ikke noget, man kan kalde programmer til støtte for truede og udsatte børn.

Så hvad ligger der i det med programmer? Mere konkret: Hvad er det, man har tænkt sig at gøre?

Et andet sted, hvor jeg synes, der er en modsætning imellem det, man siger, og det, man gør, er med hensyn til betydningen af efteruddannelse.

Igen i samme bog og også andre steder har statsministeren og medlemmer af regeringen slået på betydningen af efteruddannelse, men samtidig er der jo lagt op til at spare på voksen- og efteruddannelsen, og at der skal pålægges brugerbetaling.

Det er meget vigtigt at holde fast i, at socialpolitik jo ikke kun handler om det, der sker i Socialministeriet. Den forebyggende indsats sker jo i høj grad også uden for Socialministeriets område, sådan som hr. Villy Søvndal også har været inde på.

Et tredje og egentlig meget vigtigt eksempel er det boligsociale arbejde, som jeg også selv har